

pärast middagi karta; mõne päeva pärast saab tema jälle terveks. Ündle Bettile andeks, tema eesitus on lapseliku ruumaluse läbbi sündinud. — Praua andis pool tõrkudes lapsele kät ja laps rõõmsal meelel tema kätte siud. Tohter jättis lahke sõnaga Betti juunilaaga ja afas prauaga ühes minema.

Nüüd elas Betti mõne kuu aega rahul ja wägga õnnelikult, aitas perrenaisele last oida ja õnnetumal Toomsi aega wiita. Kui tema koolist taggasi jõudis siis olli enamist eesimene tee weike Kristina kätki jure; ka Toomsi olli lapsotese wasto lahke. — See rahuliku löbbusa eluse juttus äkitselt üks suur wiirastus. Kuri rõuge-tõbbi peasis ümberkaudu liisuma ja paani inimesi kolkuma. Si kuigi kuu peale sedda astus tõbbi ka Haiki walda, kus meie Betti elas. Arwast jäi üks perre tõbbeta; tõbbi olli wägga ränk ja pillutas iggale poole willetsust, ädda ning surma. Si jõuetud enam ni paljo surma kirsinsid muretseda kui tarwis olli. Igga-paw kanneti suuri ja weikeid furnuid ulgatesi kirikoaale. Si saanud furnu-let seal ial mahti puhkada. Esmad käisid puuafest nuttetud tursumid silmadega möda külla ümber, issad kõndisid nukul meelel poolfurnu komba wäljal ädra ja ätte tagga; kuhu silm waatas seal olli leinarie ja leinanägu. Si peetud siin luggu ei rikast egga tehvast, ei juuresugguliseft egga alamast, waid iggains ohtas rõuge-tõbbe ilkes. Kes kolleda tõbbe küüsi peasis olli ni wõeraks läinud et kõige äggemad suggulased tedda enam ei tunnud. Paljo

õnnetumad jäiwad elo otsani piinedaks, teised furdiks ehk muido wiggaseks. — Herra ja praua elasid Haiki mõisas suures kartuses, nende kolm last olli kõik alles rõugeta. Nõnda kui tõbbi walda tõusis, ei lastnud neimad oma lapsi enam toast wälja, egga tohtind ka keddagi küllast mõisa tulla, Betti ei tohtind enam kooli minna; agga tema jooksis iggapäw möda külla ümber ja jäi terveks. — Mõisas afas kõige eesitels wanem preili, Matilde, lohkuma. Ariline külmawärin tõmbas tedda kahwatumaks; ei maitse nud enam söök egga jook. Siis tulli kange pä-wallo ja suut pallawus peale. Wanemade mure ning kartus olli otsata. Nuttust sadeti üks kassowija ratsul arsti järrele; aige wiidi teiste lastest eemale issepäini. Nüüd afas aige jampsimä, olli üsna meeletu ja ullas nõnda et kolm inimest ei jõudnud tedda sängis kinni oida. Tohter tulli wast teisel päwal; aigeid olli iggalpool paljo. „Peasike, armas tohter meie laps surma käest!“ üdis praua nuttuga. Tohter astus sõna lausumata aige woodi jure, kirjutas rohtu ja kästis kaunid lapse pä külgi panna. Pä wallu suigus wähemaks, agga nüüd tullid rõnged ille kõige keha wälja. Kui tohter õpetanud, mis aigele süa ja jua pidda antama ja mis muidu tähele olli panna, siis ruttas ta oma teed. Praua istus ööd ja päwad aige lapse sängi kõrwas. Lapse ihu kuumas kui tulline ahju kerris; janno olli otsata. Suu, nina-sõermed ja kurt ollid rõugeid täis; laps ingas suure waewaga, juu laiati. Wiimaks lõpes eäl ärra, ja laps püidis